

Tygodnik Gospodarczy

WYDAWNICTWO

IZBY PRZEMYSŁOWO-HANDLOWEJ W POZNANIU

Organ publikacyjny Wojewódzkiego Wydziału Apropozycji i Handlu, Wojewódzkiego Wydziału Przemysłowego, Izby Przemysłowo-Handlowej i Izby Rzemieśniczej w Poznaniu

Rok II

11 maja 1946

Nr 19

Nowy dekret o podatku dochodowym

Część VI.

3. Składki na rzecz związków zawodowych lub grup gospodarczych, do których podatnik należy.

Stara ustawa o podatku dochodowym nie zawierała w tej mierze wyraźnego postanowienia; dopiero nowy dekret umieszcza omawiane składki w rzędzie kosztów uzyskania przychodów.

Jeżeli chodzi o wydatki na czasopisma fachowe, chociażby one miały charakter dobrowolny (jak to w większości przypadków zachodzi), to jakkolwiek dekret nie zawiera w tej mierze wyraźnego postanowienia, jednak (nie przesądając sposobu uregulowania tej sprawy przez rozporządzenie wykonawcze), na zasadzie dotychczasowych zarządzeń naczelnych władz skarbowych, wydatki te należy uznać za koszty ponoszone w celu osiągnięcia przychodów. Do takich czasopism fachowych należy m. i. „Tygodnik Gospodarczy”.

Do przytoczonej grupy kosztów nie będą jednak należały np. sumy wydatkowane na wpis do Rady Adwokackiej, gdyż nie stanowią one kosztów ani osiągnięcia, ani zachowania ani zabezpieczenia przychodów z adwokatury, lecz koszty połączone z założeniem samego źródła dochodu tj. kancelarii adwokackiej, zatem będąc wydatkiem niezwiązanym z osiągnięciem dochodu, nie mogą być potrącone z przychodów adwokatury.

4. Odsetki od długów i oparte na szczególnych tytułach prawnych renty i trwałe ciężary.

Wspomniane koszty w starej ustawie o podatku dochodowym mieściły się w rozdziale „Odliczenia” (art. 10), poprzedzonym postanowieniami o „ustaleniu ogólnego dochodu” ze wszystkich źródeł przychodów podatnika. Dopiero z ogólnego dochodu dokonywano normalnie tych odliczeń, które wymienia art. 10 ustawy.

Zasadę tę jednak osłabiali poniekąd stare rozporządzenie wykonawcze stanowiąc, że jeżeli „odliczenia” wymienione w

art. 10 ustawy, zostały potrącone przy ustalaniu dochodu z poszczególnego źródła — nie mogą być potrącone po raz drugi od ogólnego dochodu”.

Nowy dekret umieszcza te wydatki w szeregu kosztów uzyskania przychodów z poszczególnego źródła.

Doniosłość tej zmiany konstrukcyjnej wiążemy z postanowieniami Działu III nowego dekretu o dodatkowym podatku dochodowym od dochodu osiągniętego z jednego tylko ze źródeł przychodów jakie zna dekret, a mianowicie z przedsiębiorstw.

Stara ustawa o podatku dochodowym zawierała w rozdziale o odliczeniach (art. 10 ust. drugi) wyraźny przepis, że:

a) odsetki od długów oraz

b) wartość pieniężna rent i trwałych ciężarów opartych na tytułach prawnych odlicza się tylko o tyle, o ile ciąży na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i pozostają w związku gospodarczym z tymi źródłami.

Jakkolwiek ówczesna judykatura uogólniając tę zasadę,

wypowiadała się niejednokrotnie w tym sensie, iż wymogiem potrącalności kosztów osiągnięcia przychodów jest związek przyczynowy i gospodarczy ze źródłem dochodu, z którego pokrywane są koszty celem osiągnięcia i utrzymania tegoż źródła, to jednak omawiane postanowienia starej ustawy o podatku dochodowym stanowiły wyraźne ograniczenie odliczalności odnośnych wydatków.

Pozostaje do rozważenia, czy konstrukcja tych zasad w formie ograniczenia była dobra oraz czy i w jakiej mierze omawiane zasady rozciągnąć należy na sprawę kwalifikacji wydatków pod rządem nowego dekretu o podatku dochodowym.

Wydaje się, iż wprowadzone przez starą ustawę ograniczenie było poniekąd zbędne. Zasada wyrażona w tej ustawie jest przeciw niczym innym, jak prostą konsekwencją pojęcia dochodu i policzalnych wydat-

W tym numerze:

Nowy dekret o podatku dochodowym — II. Emisja biletów skarbowych — O koncesjonowaniu przedsiębiorstw gastronomicznych — Poradnik księgowego — Kredyty w instytucjach kredytowych a opłaty stemplowe od podań i świadectw — Koncesje na produkcję wyrobów kosmetyczno-perfumeryjnych — Komunikaty.

W najbliższych numerach:

Nowy dekret o podatku dochodowym — Ubezpieczenia wypadkowe — Urlopy pracowników i czas pracy — Poradnik księgowego — Komunikaty

Stałe działy:

Skarbowość — Księgowość — Pieniądz i kredyt — Sprawy socjalne — Komunikacja — Ustawodawstwo handlowe — Administracja przemysłowa — Przemysł — Rzemiosło — Handel

ków, przyjętą przez ustawę w odróżnieniu od przybytków majątkowych i analogicznych ubytków z majątku podatnika.

I bez tego ograniczenia, z samego ducha ustawy o podatku dochodowym można wydedukować, iż całokształt przepisów odnoszących się do wydatków, związanych z osiągnięciem, zachowaniem i zabezpieczeniem przychodów, ma na celu nie tylko ochronę interesów Skarbu Państwa przed możliwym fikcyjnym uszczupleniem dochodu w zeznaniach podatnika, lecz także zdrową tendencję gospodarczą popierania tylko wydatków produkcyjnych, będących w związku gospodarczym ze źródłami dochodu.

Również nowy dekret w rozdziałach: „przedmiot opodatkowania” oraz „zwolnienia przedmiotowe” stoi na stanowisku, iż dochodem podatkowym jest suma nadwyżek z poszczególnych źródeł przychodów znanych dekretem; natomiast nie wlicza do dochodu nadzwyczajnych wpływów majątkowych w postaci spadków, legatów, darowizn, wygranych, posagów, sum ubezpieczeniowych, spłat wierzytelności.

Dzieje się tak dlatego, iż wpływy te stają się dopiero nowymi źródłami przychodów oraz podatku dochodowego.

Stąd też i analogiczne ubytki majątkowe, jak: wypłaty spadków, legatów, darowizn, wygranych, posagów, sum kaucyjnych, spłaty długów muszą być traktowane jako wydatki czynione z substancji majątkowej a nie z dochodu, chociażby podatnik czynił je faktycznie ze swego dochodu.

Wydatki takie niewątpliwie nie ciążyą na źródłach dochodu, podlegającego podatkowi i nie pozostają w związku gospodarczym z tymi źródłami.

Jeżeli zasada ta nie znajdzie wyrazu w rozporządzeniu wykonawczym do nowego dekretu to i tak będzie ona słusznie wynikała z ducha przepisów o podatku dochodowym, jakkolwiek nowy dekret nie zawiera w tej mierze generalnego postanowienia na wzór starej ustawy o podatku dochodowym, która w art. 8 wyraźnie stanowiła, iż z przychodów osiągniętych z poszczególnych źródeł nie mogą być m. innymi potrącone „wydatki i straty nie związane z osiągnięciem dochodu”.

Jeżeli więc ktoś wypłacił pewną sumę tytułem należnego spadku, darowizny, legatu, przegranej, posagu, kaucji, spłaty długa, to nie mógłby wydatku tego ani procentów od wypłaconej sumy odliczać od swego dochodu, bez różnicy, czy wypłaty tej dokonał w całości, lub w części ze swego majątku w gotówce, czy też przy pomocy zaciągniętej w tym celu pożyczki.

Tak samo odsetki od długów osobistych mogą być tylko o tyle uwzględnione, o ile długi te zaciągnięte były dla celów produkcyjnych osobistych i rzeczowych, a przez to pozostają w związku gospodarczym ze źródłami dochodu.

Dla ułatwienia toku rozważań poruszonego zagadnienia związku gospodarczego między wydatkiem a źródłem przychodów, posłużymy się przykładem z praktyki administracyjnej: podatnik odlicza od dochodu sumę x wypłaconą przez niego córce tytułem odsetek od zahipotekowanej przez niego na nieruchomości, sumy posagowej.

Jeżeli dekret o podatku dochodowym nie operuje pojęciem „związku gospodarczego”, to bynajmniej nie można jeszcze twierdzić, że już samo zahipotekowanie długu na źródle dochodu uzasadnia przyjęcie istnienia związku gospodarczego między tym źródłem a wydatkami na odsetki.

Interpretacja taka bowiem nie dałaby się pogodzić z logicznymi zasadami przepisów o podatku dochodowym, według których należy dedukować związek gospodarczy wydatku z pewnym przedmiotem majątkowym jako źródłem dochodu, a zatem związek, charakteryzujący się przede wszystkim wymogami gospodarki danym źródłem już przy powstaniu zobowiązania, rodzącego te wydatki, o których potrącenie chodzi.

Jasną jest rzeczą, że nie można mówić o związku gospodarczym w tym rozumieniu między wydatkiem na odsetki od sumy posagowej, wypłacone przez podatnika córce, a nieruchomości podatnika jako źródłem dochodu.

Ogólnie mówiąc sam fakt zabezpieczenia zaciągniętej pożyczki na hipotecę nieruchomości nie dowodzi jeszcze istnienia związku gospodarczego między pożyczką a źródłami dochodu, ponieważ taka kaucja hipoteczna służyć może różnym celom i wydatkom.

Właśnie w powyższym przykładzie chodzi o zabezpieczenie sumy posagowej, która nie obciąża dochodu, lecz majątek podatnika.

Inaczej ma się rzecz, jeżeli nabywca majątku przejmującego na swój rachunek długi i inne ciężary hipoteczne, które

wchodzą w stały związek gospodarczy z przedmiotem majątkowym jako źródłem dochodu.

W tym stanie rzeczy można powiedzieć, że istota związku gospodarczego między wydatkiem na pokrycie odsetek od pożyczki, a źródłem dochodu polega na sposobie faktycznego użycia samej pożyczki, a nie na sposobie pokrywania odsetek.

Istnienie związku gospodarczego wypadnie przyjąć w przypadkach użycia pożyczki na działalność gospodarczą, dotyczącą źródła przychodów a więc np. na stworzenie źródła, jego rozszerzenie, udoskonalenie, odnowienie, na umożliwienie osiągnięcia lub zwiększenia przychodów.

Rzecz jasna, że należąc tu będą także pożyczki, które obciążały już źródło dochodu w chwili jego nabycia przez podatnika i zostały przez niego przyjęte.

Typowym przykładem będzie tu osoba prawna jako podmiot podatku dochodowego, u której już samo domniemanie musi przemawiać za tym, iż wydatek na oprocentowanie zaciągniętego długu pozostaje w związku gospodarczym ze źródłem dochodu.

W tym stanie rzeczy wydają nam się nadal aktualne udzielone pod rządem starej ustawy o podatku dochodowym wyjaśnienia naczelnymi władz skarbowych, a mianowicie, że należy odliczać w każdym razie odsetki od długów, zaciągniętych:

1. na powiększenie lub ulepszenie któregośkolwiek z istniejących źródeł przychodów oraz na nabycie nowego źródła przychodów,
2. na spłatę już istniejących zobowiązań, ciążących na którymkolwiek ze źródeł przychodów,
3. na pokrycie poniesionych strat,
4. na spłatę zaległości podatkowych oraz innych należności publiczno-prawnych,
5. na uregulowanie spraw związanych z podziałem majątku”.

Rzecz jasna, że należąc tu będą pożyczki, które obciążały już źródło przychodów w chwili jego nabycia przez podatnika i zostały przez niego przejęte.

Nie mogą być natomiast potrącone odsetki od pożyczek zaciągniętych na cele niemające nic wspólnego z posiadanymi źródłami przychodów, a będące wynikiem rozrzuconego trybu życia np. na uregulowanie długu karcianego, na wydatki związane z niecelowym wyjazdem za granicę, na nabycie luksusowych przedmiotów itp.

Tak więc istota związku gospodarczego między wydatkiem na pokrycie odsetek od pożyczki, a źródłami przychodów podatnika powinna polegać na sposobie faktycznego użycia samej pożyczki.

W związku z tym i odsetki od pożyczek zużytych na inwestycje podlegają odliczeniu jako koszty uzyskania.

Jeżeli chodzi o odsetki od sum pożyczonych a zużytych na nabycie samego źródła przychodów to będą one również podlegały odliczeniu, aczkolwiek zgodnie z postanowieniami art. 11 nowego dekretu, wydatków na nabycie źródła przychodów nie uważa się za koszty uzyskania przychodów.

Koszty jednak spowodowane nabyciem nowych źródeł przychodów, jak przewidziano za pośrednictwem, czy to przy nabyciu źródła przychodów, czy przy zaciągnięciu pożyczki na ten cel, nie podlegają potrąceniu, przepis bowiem p. 4. art. 10 dekretu odnosi się wyłącznie do odsetek od długów.

5. Podatki i inne daniny publiczne wraz z dodatkami za wkłóke z wyłączeniem kosztów erzekucyjnych oraz składki ubezpieczeniowe, przypadające z danego źródła przychodów.

Stara ustawa o podatku dochodowym ograniczała potrącalność wymienionych kosztów do wydatków na podatki „bezpśrednie”, które to pojęcie w nowym dekrete o podatku dochodowym nie zostało przejęte.

Dalej, nowy dekret nie wspomina już o potrącalności „bezpłatnych świadczeń przymusowych na cele publiczne”, znanych starej ustawie.

Na podkreślenie zasługuje nowe ujęcie przez dekret postanowień, dotyczących płaszczyny czasu, w którym koszty uzyskania przychodów ulegają potrąceniu.

W tej mierze dekret stanowi, że koszty uzyskania są potrącalne tylko w tym roku podatkowym, w którym zostały poniesione. Prowadzący księgi handlowe mogą jednak jednorazowo odisać całkowitą wartość przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekracza lat pięciu lub których koszt nabycia nie przekracza 5.000.— zł.

Odnisania te mogą być dokonane wyłącznie w tym roku podatkowym, w którym przedmioty zostały nabyte.

Wrócić tu trzeba do reguły, że przy ustalaniu dochodu z poszczególnych źródeł należy przestrzegać zasady, że

wszystkie przychody i koszty powinny być przyjęte w tej sumie, w jakiej one w czasie miarodajnym zostały rzeczywiście osiągnięte lub poniesione.

Zasada ta nie ma zastosowania przy ustaleniu dochodu podatników prowadzących prawidłowe księgi handlowe, gdyż tutaj kierować się należy wyłącznie zasadami buchalterii; innymi słowy, przy ustaleniu należności i zobowiązań decydują postanowienia ustawy handlowej oraz zwyczaj kupiecki, a w granicach zakreślonych ustawą handlową lub zwyczajem kupieckim również własne uznanie podatnika z tym jednak, aby prawidłwa buchalterii były przestrzegane.

Omawiane sposoby ustalania przychodów znajdują swój wyraz rezonansowy w sferze doliczalności czy niepotrącalności odnośnych pozycji; tak np. księgowanie odsetek biernych w momencie otrzymania od wierzyciela wyciągu konto-korrentowego, wykazującego odsetki za pewien okres czasu musi być przez władzę podatkową uznane za prawidłowe, o ile księgowanie (co do konkretnego okresu czasu) jest konsekwentnie przestrzegane. W przeciwnym bowiem razie kwestia potrącalności odsetek oceniana będzie według ogólnych zasad przepisów o podatku dochodowym, które dopuszczają jako regułę potrącalność wydatków w momencie ich efektywnego dokonania.

Dalej, nie będzie obrazą wyrażonej w nowym dekreście zasady odnoszenia kosztów do danego roku rachunkowego (podatkowego), jeżeli wydatki poczynione w roku podatkowym przez podatnika obliczone są na osiągnięcie i zabezpieczenie przychodu na okres przekraczający sprawozdawczy rok podatkowy; mogą one być przy wymiarze podatku dochodowego potrącone z przychodów roku sprawozdawczego w całości a nie tylko w części przypadającej na zużycie w okresie tegoż roku.

Z drugiej strony np. wydatki zarachowane na konornie na przyszłość, nie będą mogły być potrącone. Między przychodami bowiem a potrąconymi wydatkami musi zachodzić związek przyczynowy. Koszty zgłoszone do potrącenia muszą służyć do osiągnięcia, zachowania i zabezpieczenia tych przychodów, a nie przychodów przyszłych.

Między przychodami zatem a wydatkami w postaci kosztów powinna zachodzić zgodność także w płaszczyźnie czasu. Wskazuje na nią także przepis dekretu, że „opodatkowaniu podlega dochód osiągnięty w przeciągu roku podatkowego”, tym zaś rokiem podatkowym jest rok kalendarzowy lub też rok rachunkowy, w którym dochód został osiągnięty.

Określenie „dochodu” w tym przepisie użyte, oczywiście ma taką treść, jaką temu pojęciu nadaje art. 7 dekretu, a zatem przez dochody rozumieć należy przychody po strąceniu wydatków, czyli dochód podatkowy.

Wydatki zatem odnoszące się do okresów przyszłych nie mogą uszczuplać dochodu podatkowego okresu wcześniejszego, z którego przychodami się przyczynowo nie wiąże.

Odnośnie odpisywania jednorazowego wartości przedmiotów, których zwykły okres zużycia nie przekraza za lat 5-ciu lub których koszt nabycia nie przekracza 5.000,— zł, to wskazanym byłoby z punktu widzenia oceny materiału wymiarowego, wysunąć pod adresem rozporządzenia wykonawczego postulat, by nakazano przedmioty te w inwentarach wykazywać oddzielnie od przedmiotów, co do których dokonywane są normalne odpisy na zużycie i to tak długo, dopóki przedmioty te pozostają w użyciu.

mgr Z. Mielcarzewicz

(Ciąg dalszy w następnym numerze)

Emisja (II) biletów skarbowych

Na podstawie dekretu z dnia 10 listopada 1945 r. Minister Skarbu upoważniony został do wypuszczenia biletów skarbowych z tym zastrzeżeniem, iż ogólna suma kasodcznie znajdujących się w obiegu biletów skarbowych, wypuszczonych na podstawie wspomnianego dekretu nie może przekraczać 3 miliardów złotych.

Bilety skarbowe mają wszelkie prawa papierów pułpiarnych. Obowiązek spłaty biletu skarbowego wygasa z upływem 5 lat od dnia jego płatności.

Na wskazanej delegacji ustawowej opiera się rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 marca 1946 r. o wypuszczeniu II emisji biletów skarbowych.

Emisja ta obejmuje odcinki po zł 1.000, 5.000, 10.000, i 50.000 zł wartości imiennej na łączną sumę dwóch miliardów złotych.

Bilety skarbowe są wystawione z 12-miesięcznym terminem płatności. Jako datę wystawienia oznacza się datę pierwszej sprzedaży biletu skarbowego przez placówkę sprzedaży.

Bilety skarbowe są oprocentowane na 3,65% w stosunku rocznym. Odsetki płatne są z dołu przy wykupie biletu skarbowego.

Jako wartość bieżąca biletu skarbowego przyjmuje się jego wartość imienną, powiększoną o kwotę odsetek bieżących, liczonych za każdy pełny dzień od daty jego wystawienia po zł 0,10 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe będą przyjmowane przez kasy państwowe do dyspozycji władz, urzędów i instytucji państwowych na kaucję i wadła według wartości imiennej biletu.

Bilety skarbowe na każde żądanie posiadacza będą wymieniane na gotówkę w placówkach sprzedaży według ich wartości bieżącej.

Z nadejściem terminu płatności bilety skarbowe podlegają wykupowi według ich wartości imiennej z doliczeniem tytułem należnych odsetek po zł 36,50 od każdego tysiąca złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Cena sprzedaży biletów skarbowych o pełnym 12-miesięcznym terminie płatności wynosi zł 1.000 za każde 1000 złotych wartości imiennej biletu skarbowego.

Bilety skarbowe, przyjęte tytułem spłaty należności Skarbu Państwa i przekazane placówkom sprzedaży do ponownego puszczenia w obieg, oraz bilety skarbowe, skupione w formie wymiany na gotówkę na żądanie posiadacza, sprzedawane będą według ich wartości bieżącej na dzień sprzedaży.

Sprzedaż biletów skarbowych odbywać się będzie w Narodowym Banku Polskim, Banku Gospodarstwa Krajowego, Państwowym Banku Rolnym, Pocztowej Kasie Oszczędności, Polskim Banku Komunalnym S. A., Komunalnym Banku Kredytowym w Poznaniu, Spółdzielczym Banku „Społem”, Centralnej Kasie Spółek Rolniczych, Banku Związku Spółek Zarobkowych S. A., Banku Handlowym w Warszawie S. A. i w ich oddziałach.

Wykup biletów skarbowych odbywać się będzie bez żadnych ograniczeń i potrąceń w okresie 6 miesięcy od daty płatności we wszystkich placówkach wyżej wymienionych; po upływie tego okresu aż do czasu przedawnienia bilety skarbowe wykupywane będą w ten sam sposób wyłącznie przez Narodowy Bank Polski, oddział w Warszawie.

Koncesjonowanie przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego

W Dzienniku Ustaw z dnia 17 kwietnia 1946 r. Nr. 12 pod poz. 83 ukazało się rozporządzenie Ministra Apropiacji i Handlu z dnia 23. 2. 1946 w sprawie wykonania dekretu z dnia 30. 11. 1945 r. (Dz. U. R. P. Nr 57 poz. 322) o koncesjonowaniu przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego. Stosownie do zapowiedzi w nr. 1 Tygodnika podajemy obecnie

główne przepisy tegoż rozporządzenia wykonawczego, które dla lepszego zorientowania czytelników podzielimy na:

- a) ogólne
- b) odnoszące się do prowadzenia nowych przedsiębiorstw
- c) odnoszące się do już istniejących przedsiębiorstw na zasadzie dotychczasowych przepisów.

A Przepisy ogólne.

Przepisom rozporządzenia wykonawczego nie podlegają (§ 2).

- a) stołówki i jadalnie, prowadzone przez urzędy i instytucje państwowe lub samorządowe, organizacje polityczne, spółdzielnie lub związki spółdzielni (spółdzielnie otwarte), których działalność handlowa obejmuje poza członkami wszystkich zgłaszających się oraz przedsiębiorstwa prywatne.
- b) stołówki i jadalnie, prowadzone przez spółdzielnie, których działalność handlowa obejmuje tylko członków (spółdzielnie zamknięte),
- c) stołówki i jadalnie, prowadzone przez instytucje charytatywne i społeczne — jeśli ich zadaniem a), b) i c) jest wyłącznie żywienie pracowników, członków, członków rodzin, podopiecznych, lecz pod warunkiem, że nie są dostępne dla osób postronnych
- d) probiernie kawy, herbaty i wina przy sklepach handlujących takimi artykułami pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia na miejscu żadnych innych artykułów.
- e) zakłady cukiernicze, prowadzone przez osoby, posiadające własne warsztaty cukiernicze, jeżeli zakłady te działają na podstawie karty rzemieślniczej zgodnie z przepisami prawa przemysłowego, pod warunkiem że sprzedają one na zewnątrz i wydają do spożycia na miejscu jedynie własne wyroby wyłącznie przemysłu cukierniczego,
- f) punkty sprzedaży, przeznaczone do spożycia na miejscu mleka lub napojów takich, jak lemoniada pod warunkiem, że nie wydają one do spożycia żadnych innych wyrobów ani artykułów poza mlekiem oraz lemoniadą.

Przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego mogą być prowadzone pod jedną z następujących nazw: (§ 3).

restauracja, bar, bufet, pasztecarnia, kawiarnia, cukiernia, winiarnia - piwiarnia, pokoje gościnne przy handlu win, wódek itd., herbaciarnia i jadalnia.

Wymienione przedsiębiorstwa mogą być łączone (§ 5) np. restauracja - bar, restauracja - kawiarnia, kawiarnia - cukiernia. Nazwa ta jednak musi być nazewnątrz uwidocznienna.

Przedsiębiorcy prowadzącemu przemysł gastronomiczny wolno w zewnętrznym oznaczeniu przedsiębiorstwa używać nazwy: (§ 4).

1. „**restauracja**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa, które wydaje do spożycia na miejscu przy stolikach gorące i zimne potrawy i napoje oraz posiada oprócz pokoju bufetowego:
 - a) conajmniej jedną salę odpowiednio urządzonej i umeblowaną z możliwością spożywania potraw przynajmniej przy 10 stolikach,
 - b) kuchnię i skład na produkty w specjalnych pomieszczeniach,
 - c) toaletę damską i męską; w miastach, które zostały znacznie uszkodzone w toku działań wojennych, przedsiębiorstwo odpowiadające innym wymogom niniejszego punktu, może posiadać w okresie nie dłuższym niż dwa lata od chwili wejścia w życie rozporządzenia tylko jedną toaletę,
 - d) oświetlenie elektryczne, jeżeli w danej miejscowości istnieje sieć elektryczna, przeznaczona do publicznego użytku,
 - e) wodociąg i kanalizację, jeżeli w miejscowości istnieje sieć wodociągowa i kanalizacyjna, przeznaczona do użytku publicznego,
 - f) umywalnię,
 - g) szatnię.
 2. „**bar**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje gorące i zimne potrawy oraz napoje do spożycia na miejscu i posiada:
 - a) pokój bufetowy,
 - b) kuchnię i skład (jak pod pkt. 1-ym lit. b),
 - c) toaletę,
 - d) oświetlenie elektryczne (jak pod pkt. 1-ym lit. d),
 - e) wodociąg i kanalizację (jak pod pkt. 1-ym lit. e).
 3. „**kawiarnia**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które przeznaczone jest do spożywania na miejscu przekąsek zimnych i gorących, słodczy, ciast oraz napojów i posiada:
 - a) conajmniej jedną salę odpowiednio urządzonej i umeblowaną z możliwością spożywania przy stolikach.
- Reszta jak „restauracja” pkt. 1-y lit. b), c), d), e), f) i g).

4 „**cukiernia**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, którego zadaniem jest sprzedaż wyrobów cukierniczych i słodczy oraz sprzedaż takich napojów, jak: kawa, herbata, mleko, woda sodowa, lemoniada, czekolada, kefir, do spożycia na miejscu i posiada:

- a) pokój bufetowy odpowiednio urządzonej,
 - b) oświetlenie elektryczne (jak pod pkt. 1-ym lit. d),
 - c) wodociąg i kanalizację (jak pod pkt. 1-ym lit. e).
5. „**bufet**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które znajduje się na dworcach kolejowych, autobusowych, lotniskach, przystaniach, teatrach, kinach, salach widowiskowych, klubach itp. oraz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje,
6. „**pasztecarnia**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą nazewnątrz wydaje do spożycia na miejscu potrawy zimne i gorące oraz napoje i odpowiada warunkom, przewidzianym w pkt. 2-gim lit. a), b), d), i e).
- 7 „**winiarnia - piwiarnia**” lub „**pokoje gościnne przy handlu win, wódek itd.**” albo „**herbaciarnia**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które poza sprzedażą napojów i artykułów spożywczych nazewnątrz wydaje do spożycia na miejscu gorące i zimne potrawy i napoje, przy czym posiada odpowiednio urządzone pokoje i odpowiada warunkom, przewidzianym dla restauracji (pkt. 1-y lit. b), c), d), e), f), i g).
8. „**jadalnia**” tylko na oznaczenie przedsiębiorstwa gastronomicznego, które wydaje śniadania, obiady i kolacje a posiada conajmniej jeden pokój z ogólnym stołem, bądź oddzielnymi stolikami do spożycia na miejscu oraz odpowiednio urządzonej kuchnię.

Ogólna ilość koncesji na wszelkiego rodzaju przedsiębiorstwa gastronomiczne nie może przekraczać stosunku:

jedno przedsiębiorstwo na	1.000 mieszkańców
a w miastach ponad 100.000 mieszkańców	
jedno przedsiębiorstwo na	800 mieszkańców
(§9. ust. 1. i 2).	

Kryteria te nie będą jednak stosowane mechanicznie. Poszczególne miejscowości będą traktowane jako pewne obszary, tworzące całość gospodarczą. Przykład: jest miasteczko X., w którym ze względu na ilość mieszkańców powinno być tylko 5 koncesji. Ze względu jednak na to, że w okolicznych wsiach, które gospodarczo ciążą do danego miasteczka niema żadnego przedsiębiorstwa gastronomicznego, ilość koncesji może w tym miasteczku być podwyższona do potrzeb danej okolicy.

Władzami powołanymi do ustalenia ilości koncesji na obszarze poszczególnych województw są urzędy wojewódzkie (wydziały aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi — Zarządy tych miast. Przy ustalaniu ilości koncesji oraz ich podziału na poszczególne rodzaje przemysłu gastronomicznego wymienione władze powinny zasięgnąć opinii właściwych terenowo rad narodowych, izb przemysłowo-handlowych oraz branżowych zrzeszeń przemysłu gastronomicznego. (§ 10. ust. 1 i 2).

Koncesja jest wydawana na czas nieograniczony i nie może być odstępowana innej osobie lub wdzierzawiana bez zgody władzy, udzielającej koncesji. W miejscowościach uzdrowiskowych i letniskowych, jak również w czasie organizowania imprez dorywcznych, dopuszczalne jest wydawanie koncesji sezonowych bądź ograniczonych do czasu trwania § 11. ust. 1 i 2).

Ubiegający się o otrzymanie koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa gastronomicznego powinien odpowiadać następującym warunkom: (§ 13. ust. 1)

- a) mieć **fachowe przygotowanie** lub praktykę w zakresie prowadzenia przedsiębiorstwa gastronomicznego,
- b) wskazać odpowiednie pomieszczenie (wymienione wyżej w § 4).

Jeżeli o uzyskanie koncesji ubiega się osoba prawna, powinna ustanowić odpowiedzialnego kierownika przedsiębiorstwa; w tym przypadku warunki przewidziane wyżej dotyczą osoby tego kierownika.

Odnosno do stwierdzenia warunku fachowego przygotowania, udzielać go będzie wojewódzkie zrzeszenie branżowe według wytycznych, uzgodnionych z wojewódzkim wydziałem aprowizacji i handlu.

Przy udzielaniu koncesji ze strony władz administracyjnych pobierana będzie opłata manipulacyjna w wysokości zł 2.000,—, którą koncesjonariusz wpłacać będzie na specjalny rachunek Ministerstwa Aprowizacji i Handlu.

B Przepisy odnoszące się do prowadzenia nowych przedsiębiorstw.

Przedsiębiorstwo gastronomiczne można prowadzić dopiero po uzyskaniu koncesji, wyraźnie ustalającej, na jakiego rodzaju przedsiębiorstwo jest ona wydana. § 6).

Do udzielenia koncesji na prowadzenie nowych przedsiębiorstw przemysłu gastronomicznego są powołane starostwa (referat aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów oraz w Warszawie i Łodzi zarządy miejskie. (§ 7).

Prawo do otrzymania koncesji na prowadzenie przedsiębiorstwa posiadają:

- stowarzyszenia wyższej użyteczności,
- związki samopomocowe uczestników walk o niepodległość,
- spółdzielnie spożywców,
- spółdzielnie pracy,
- inne osoby prawne i fizyczne.

Pierwszeństwo do uzyskania koncesji służy w kolejności wyżej ustalonej (§ 12. ust. 1 i 2).

Ubiegający się o uzyskanie koncesji powinien złożyć podanie do właściwej władzy (patrz § 7), które ma zawierać:

- nazwę przedsiębiorstwa,
- rodzaj przedsiębiorstwa,
- miejsce, w którym ma być uruchomione przedsiębiorstwo,
- nazwisko i imię właściciela przedsiębiorstwa,
- nazwisko i imię kierownika, jeśli właścicielem jest osoba prawna.

Do podania powinny być dołączone:

- dowód stwierdzający posiadanie przez kandydata przygotowania fachowego lub praktyki zawodowej,
- szczegółowy plan przeznaczonego na przedsiębiorstwo przeznaczenia oraz opis istniejących lub projektowanych urządzeń (§ 14 ust. 1 i 2).

Przed udzieleniem koncesji właściwa władza zasięgnie opinii:

- okręgu Związku Rewizyjnego, jeśli ubiega się o koncesję spółdzielni,
- izby rzemieślniczej, jeżeli o koncesję ubiega się osoba, należąca do cechu cukierników,
- izby przemysłowo-handlowej oraz fachowego zrzeszenia zawodowego, branży gastronomicznej, należącego do Naczelnej Rady Zrzeszeń Kupieckich R. P., jeżeli o koncesję ubiegają się inne osoby prawne lub fizyczne. Jeżeli ubiegającym się jest członek związku zawodowego pracowników tej branży, należy poza tym zasięgnąć o nim opinii związku. Przy ubieganiu się o koncesję na bufety przy dworcach kolejowych i lotniczych należy poza tym przedłożyć zgodę właściwych władz na prowadzenie przedsiębiorstwa.

Stowarzyszenia i związki powinny przedłożyć statut, zatwierdzony przez właściwe władze. (§ 15. ust. 1 i 2).

W sprawach o udzielenie koncesji odwołania rozstrzygają zarządy wojewódzkie, a w Warszawie i Łodzi — Ministerstwo Aproprowizacji i Handlu. (§ 8).

Osoba, która uzyskała koncesję, obowiązana jest uruchomić przedsiębiorstwo gastronomiczne w ciągu 3 miesięcy od daty doręczenia koncesji. W razie nieuruchomienia przedsiębiorstwa w tym okresie, koncesja wygasa. Z ważnych względów gospodarczych termin na uruchomienie przedsiębiorstwa może być przedłużony przez władzę, udzielającą koncesji. (§ 16).

C. Przepisy, odnoszące się do już prowadzonych przedsiębiorstw na zasadzie dotychczasowych przepisów.

Osoby i instytucje, prowadzące przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego na zasadzie dotychczasowych przepisów, obowiązane są w ciągu dwóch miesięcy od dnia wejścia w życie rozporządzenia, a więc do 17 czerwca 1940 r., wystąpić do właściwej władzy o udzielenie koncesji z zachowaniem przepisów, przewidzianych w § 13 i z dołączeniem dowodu należenia do zawodowego zrzeszenia przemysłu gastronomicznego oraz jego opinii o tym przedsiębiorstwie.

Władzą orzekającą w sprawach o udzielenie koncesji wymienionym przedsiębiorstwom jest:

- w pierwszej instancji urząd wojewódzki (wydział aprowizacji i handlu), a w miastach Warszawie i Łodzi zarząd miejski,
- w drugiej instancji Ministerstwo i Aproprowizacji i Handlu.

Osoby ubiegające się o koncesję wnoszą podanie do właściwych starostw (referat aprowizacji i handlu), a w miastach wydzielonych z powiatów do zarządów tych miast, które po zasięgnięciu opinii o petencie właściwej terenowej rady narodowej i związku zawodowego pracowników branżowych przesyłają akta sprawy wraz ze swoją opinią urzędowo wojewódzkiemu (wydział aprowizacji i handlu); w Warszawie i Łodzi podania wnosi się do zarządów miejskich.

Do opiniowania podań o koncesję, wnoszonych przez wyżej wymienione osoby, powołują wojewodowie, a w Warszawie i Łodzi prezydenci tych miast — komisje opiniodawcze w składzie następującym:

- delegat urzędu wojewódzkiego, a w Warszawie i Łodzi — zarządu miejskiego — jako przewodniczący,
- przedstawiciel wojewódzkiej rady narodowej,
- przedstawiciel komisji okręgowej związków zawodowych,
- przedstawiciel okręgu Związku Rewizyjnego Spółdzielni R. P. — do opiniowania podań spółdzielni,
- przedstawiciel właściwej izby przemysłowo-handlowej.

Przy udzieleniu koncesji na prowadzenie przedsiębiorstw gastronomicznych osobom wyżej wymienionym, powinny być uwzględnione przedsiębiorstwa, które są nienagannie prowadzone, przy czym w tym przypadku nie obowiązuje kolejność pierwszeństwa, podana w § 12.

Dla osób prywatnych, prowadzących obecnie przedsiębiorstwa przemysłu gastronomicznego, warunkuje Ministerstwo Aproprowizacji i Handlu udzielenie koncesji od subskrypcji na rzecz P. P. O. K. 250% normy, jaka ustalona będzie dla innych przedsiębiorstw handlowych tej samej wielkości

mgr J. Kluczyński

Poradnik księgowego

1. Zamknięcie kont właścicieli w spółce jawnej.

Osiągnięty czysty zysk z działalności gospodarczej spółki jawnej może być podzielony na podstawie zawartej umowy:

- w równym stosunku do wysokości udziałów wspólników,
- w równej wysokości za uprzednim uwzględnieniem oprocentowania poszczególnych udziałów po myśli art. 107 Kodeksu Handlowego.

Powyższe dwie metody mają swe znaczenie w wypadkach, gdy udziały wspólników nie są równe.

Przykład: Udziały wspólników wg. bilansu otwarcia wynoszą:

dla wspólnika „A” . . . zł 40.000,—
 „ „ „B” . . . „ 30.000,—
 „ „ „C” . . . „ 25.000,— Razem zł 95.000,—

czysty zysk za miniony rok gospodarczy wynosi zł 12.200,—.

Jeżeli umowa wspólników postanawia jak wyżej pod a) wówczas podział następuje w stosunku 40 : 30 : 25, a więc:

wspólnik „A”	otrzymuje 40 udziałów	= zł 5.136,83
„ „ „B”	30 „	= „ 3.852,63
„ „ „C”	25 „	= „ 3.210,54
Razem . . . 95 udziałów		= zł 12.200,—
		1 udział = zł 128,42

Postępując natomiast jak wyżej pod b) rozdzielimy czysty zysk następująco:

Spółnik	Wysokość udziału	Oprocent. 4%	1/3 reszty	Podzielony zysk
A	40.000,— zł	1.600,—	2.800,—	4.400,—
B	30.000,— „	1.200,—	2.800,—	4.000,—
C	25.000,— „	1.000,—	2.800,—	3.800,—
		3.800,—	8.400,—	12.200,—

Wykazane różnice pozwalają zainteresowanym stwierdzić, że przy zastosowaniu ostatniego sposobu wspólnik, posiadający najmniejszy udział odnosi większą korzyść przy podziale czystego zysku. W tym splocie zagadnień pamiętać musimy ponadto o omawianym w numerze 18 „Tygodnika” „Rachunku prywatnym wspólnika”. Zakładamy, że wspólnik „A” podjął na potrzeby prywatne zł 1.400 wówczas:

	a)	b)
udział jego na początku roku wynosił	40.000,—	40.000,—
plus czysty zysk	5.136,83	albo 4.400,—
	45.136,83	44.400,—
minus podjęte na potrzeby prywatne	1.400,—	1.400,—
udział jego na końcu roku wynosił	43.736,83	43.000,—

Zamknięcie kont właścicieli w księdze głównej przy uwzględnieniu księgowanych już obrotów obrazuje poniższy schemat:

Kapitał wspólnika „A”		Rk. Pryw. „A”	
▶ Pryw. A. 1.400,—	B. Otw. 40.000,—	Obrót 1.400,—	Kap. A. 1.400,—
* B. Z. 43.000,—	S. i Z. 4.400,—		
<u>44.400,—</u>	<u>44.400,—</u>		
Kapitał wspólnika „B”		Rk. Pryw. „B”	
▶ Pryw. B. 1.200,—	B. Otw. 30.000,—	Obrót 1.200,—	Kap. B. 1.200,—
* B. Z. 32.800,—	S. i Z. 4.000,—		
<u>34.000,—</u>	<u>34.000,—</u>		
Kapitał wspólnika „C”		Rk. Pryw. „C”	
▶ Pryw. C. 900,—	B. Otw. 25.000,—	Obrót 900,—	Kap. C. 900,—
* B. Z. 27.900,—	S. i Z. 3.800,—		
<u>28.800,—</u>	<u>28.800,—</u>		
Bilans Zamknięcia		Straty i Zyski	
Różn. 150.000,—	Różne 46.300,—	Różne 3.500,—	Różne 15.700,—
	Kap. A. 43.000,—	3 Konta 12.200,—	
	Kap. B. 32.800,—	" " 15.700,—	
	Kap. C. 27.900,—		
<u>150.000,—</u>	<u>150.000,—</u>		<u>15.700,—</u>

Na tym miejscu jeszcze raz stwierdzamy, że pobrane wartości ze składników majątkowych spółki na potrzeby prywatne umniejszyły w poszczególnych wypadkach udziały wspólników; czysty zysk, podlegający opodatkowaniu, wyprowadzony we właściwej wysokości. Np. u. wspólnika „A”:

jego początkowy udział wynosił	zł 40.000,—
plus czysty zysk (do opodatkowania)	„ 4.400,—
	<u>zł 44.400,—</u>

mniej pobrane na potrzeby prywatne „ 1.400,—
jego udział końcowy „ zł 43.000,—
zgodnie, jak wyżej na przykładzie wyprowadziliśmy.

Nasuwa się pytanie, który z podanych na początku systemu podziału zysku przy nierównych udziałach wspólników jest najwłaściwszy. Uwzględniając równe ryzyko i odpowiedzialność w spółce jawnej niewątpliwie system drugi jest najsprawiedliwszym, bowiem każdy ze wspólników otrzymuje wprawdzie oprocentowanie, którego suma złotowa jest zależna od wysokości udziałów, pozostała zaś kwota czystego zysku jest niejako równym i słusznym wynagrodzeniem za wspólne ryzyko.

mgr M. Nowicki

Podpisujcie Premiową Pożyczkę na rzecz Odbudowy Kraju

Wiadomości różne i komunikaty:

Komisja Cen na Wojew. Poznańskie przy Izbie Przemysłowo-Handlowej w Poznaniu.

Z inicjatywy Wydziału Apr. i Handlu przy tut. Urzędzie Wojewódzkim utworzono dnia 4 maja 1946 r. — na zebraniu konstytucyjnym — Komisję Cen na Województwo Poznańskie.

Na przewodniczącą Komisji powołano wiceprez. Izby P.-H. p. Fr. Maciejewskiego.

Działalność Komisji opiera się na zarządzeniu M-stwa Apr. i Handlu — Dep. Handlu z dnia 14 marca 1945 r.

Celem Komisji jest: stwierdzenie warunków, w jakich odbywa się pośrednictwo i produkcja zasadniczych artykułów powszechnego użytku i usług, opracowanie maksymal-

nej skali zarobkowej dla hurtownika i detalisty w okręgu województwa oraz zbadanie kosztów produkcji w rzemiośle.

Komisja na zebraniu w dniu 4 maja br. utworzyła cztery podkomisje i to:

Podkomisje dla:

- mięsa, ryb i ich przetworów
- tłuszczów i nabiału
- zboż przemiałowych i przetworów zbożowych
- różnych artykułów nieobjętych pod a) b) i c).

Poszczególne podkomisje do pracy swej powoływać będą referentów-fachowców z danej gałęzi handlu. Komisja Cen odbywać będzie zebrania co sobotę w Izbie Przem.-Handlowej w Poznaniu.

Koncesje na Produkcję Wyrobów Kosmetyczno-Perfumeryjnych.

Artykuły perfumeryjno-kosmetyczne na spirytusie wytwarzać mogą jedynie przedsiębiorstwa specjalnie do tego uprawnione, do których zaliczają się:

- a) przedsiębiorstwa posiadające koncesje, wydane przez Ministerstwo Skarbu po wyzwoleniu oraz
- b) przedsiębiorstwa posiadające koncesje przedwojenne, zweryfikowane obecnie przez Ministerstwo Skarbu.

Wytwórnice artykułów perfumeryjno-kosmetycznych powinny zatem złożyć za pośrednictwem właściwych dla nich Urzędów Skarbowych Akcyz i Monopolów Państwowych podania albo o udzielenie nowych koncesji, albo o weryfikację koncesji przedwojennych.

Z uwagi na to, że Ministerstwo Skarbu może odmówić udzielenia koncesji, pożądanym jest orientować się, jakim to warunkiem odpowiadać muszą ubiegające się o koncesję przedsiębiorstwa jako takie oraz ich działalność.

W tej mierze obowiązują następujące zasady:

1. przedsiębiorstwa (wytwórnice) prowadzone być muszą przez osoby fachowe, tzn. posiadające poza odpowiednim wykształceniem (chemik, farmaceuta), pewną praktykę zawodową w dziedzinie wyrobu artykułów perfumeryjnych i kosmetycznych;

2. przedsiębiorstwa (wytwórnice) powinny wytwarzać wyroby odpowiedniej jakości, zastępujące na rynku krajowym wyroby zagraniczne przynajmniej w tych działach, które mogą konkurować skutecznie z towarami importowanymi (np. dobre wody kolońskie);

3. przedsiębiorstwom nie wolno produkować wyrobów tandetnych częstokroć szkodliwych, o mocy słabszej, niż to dla danego artykułu wymagają obowiązujące w tej mierze przepisy;

4. przedsiębiorstwom (wytwórnicom) nie wolno wypuszczać do obrotu artykułów zdanych do konsumpcji, o słabej zawartości olejków takich jak miętowy, anyżowy, bergamotowy (pseudo-wyroby do płukania jamy ustnej, wody fryzjerskie itp.);

5. przedsiębiorstwom (wytwórnicom) nie wolno w żadnym razie przy pobieraniu spirytusu legalnego, przerabiać równocześnie spirytusu niewiadomego pochodzenia. Stąd też deklaracje na przerób określonej ilości spirytusu podlegać będą ściślejszej kontroli, a koncesje udzielane będą tylko fachowcom, godnym zaufania i dającym gwarancję dotrzymania zadeklarowanych warunków oraz przestrzegania obowiązków w tej mierze przepisów.

Stare firmy przedwojenne o wyrobionej marce, będą mogły przy udzieleniu koncesji liczyć na pierwszeństwo.

Omawiane przedsiębiorstwa (wytwórnice) mogą uzyskać zezwolenie na pobór spirytusu po cenie zł 650,— za 1 litr rektyfikatu I gat., którego udziela właściwa terenowo Izba Skarbowa we własnym zakresie działania, o ile wytwórnice te oczywiście odpowiadać będą określonym powyżej warunkom a Monopol Spirytusowy dysponuje odpowiednim zapasem spirytusu.

Wobec takiego unormowania wytwórczości artykułów perfumeryjno-kosmetycznych, władze skarbowe zwalczą będą oczywiście wszelką nielegalną produkcję tych artykułów.

Przedsiębiorstwa trudniące się nielegalną produkcją będą likwidowane niezależnie od odpowiedzialności karnoskarbowej za nielegalne pobieranie spirytusu do przerobu.

Dla informacji podajemy, że — według stanu na dzień 6 marca 1946 r. — na terenie województwa poznańskiego następujące wytwórnice otrzymały przydziały spirytusu do przerobu na artykuły kosmetyczno-perfumeryjne:

1. R. Barcikowski (Erbe),
2. Falkiewicz,
3. J. i S. Stempniewicz,
4. Henryk Żak (Heza),
5. Pebeco — wszystkie w Poznaniu.

Wyroby kosmetyczno-perfumeryjne, wyrobione przy użyciu spirytusu w innych wytwórnicach na terenie województwa poznańskiego, należy zatem uważać za pochodzące z nielegalnej produkcji.

Wyroby nie oznaczone firmą i siedzibą wytwórni oraz pochodzące z nielegalnych wytwórni będą w przyszłości inkasowane.

Zapowiedziany NUMER SPECJALNY O PODATKU OD WYNAGRODZEŃ wysyłamy równocześnie z niniejszym numerem. P. T. Prenumeratorów prosimy o przekazywanie należności za numer specjalny w wysokości zł 30,— do Administracji Tygod. - Księgarnia Wilak Poznań - Kantaka 10 P. K. O. V. 4085

Kredyty w instytucjach kredytowych — opłaty stemplowe od podań i świadectw.

Zarządzeniem z dnia 4 września 1945 r. Nr D. II. 37447/5229/5/45 Ministerstwo Skarbu poleciło instytucjom kredytowym, by przy udzielaniu kredytów żądały od kredytobiorcy wykazania się, że nie zalega z uiszczeniem podatków i w zależności od tego, traktowały wnioski o udzielenie kredytu.

Odpowiednie zaświadczenie powinien wydać właściwy dla kredytobiorcy Urząd Skarbowy, bądź na wniosek podatnika-kredytobiorcy Urząd Skarbowy, bądź też na wniosek instytucji kredytowej, o ile instytucja ta zwróci się bezpośrednio do właściwego urzędu.

W razie złożenia podania przez samego podatnika-kredytobiorcę, podanie to podlega opłacie stemplowej w kwocie zł 3,— na podstawie art. 147 ust. 3 ustawy o opłatach stemplowych, zaświadczenie zaś opłacie zł 5,— na podstawie art. 154 tejże ustawy.

Jeżeli jednak o informację w sprawie zaległości podatkowych kredytobiorcy zwróci się bezpośrednio do Urzędu Skarbowego Komunalna Kasa Oszczędności — to zarówno podanie jak i zaświadczenie wolne będą od opłaty stemplowej na podstawie art. 144 i 160 pkt. 3) ustawy o opłatach stemplowych.

Urzędy Skarbowe będą załatwiały, w miarę możliwości wspomniane podania o zaległościach podatkowych, niezwłocznie.

Handel zagraniczny.

1. Komunikacja morska.

Firma „Polski Lloyd” komunikuje, że obecnie została wznowiona regularna komunikacja między Gdynią, Gdańskiem a portami szwedzkimi. Istnieją również możliwości wysyłania towarów za pośrednictwem firmy „Polski Lloyd”.

1. do portów duńskich, norweskich, zachodnio-europejskich oraz amerykańskich z bezpośrednim konsasmentem z przeładunkiem w Malmö i Göteborgu.
2. do Szwajcarii przez Antwerpię.

2. Ubezpieczenie towarów.

Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego zawiadomiło, że została zawarta umowa pomiędzy Powszechnym Zakładem Ubezpieczeń Wzajemnych a Misją Handlową przy Poselstwie R. P. w Sztokholmie działającą z ramienia i upoważnienia Ministra Żeglugi i Handlu Zagranicznego. Umowa ta dotyczy ubezpieczenia towarów zakupionych fob port szwedzki. Importerzy winni zgłaszać się we wszystkich sprawach dotyczących ubezpieczeń do Misji Handlowej bądź też do Towarzystwa Ubezpieczeń „Hansa” (dyr. Hamrin) współpracującego z P. Z. U. W. Powyższej umowie podlegają wszystkie ładunki wysyłane do portów polskich, których ubezpieczeniem dysponuje Ministerstwo Żeglugi i Handlu Zagranicznego Stawki i warunki ubezpieczenia obowiązują według skali stosowanej w Szwecji.

1. Firma Export & Relief Company, 286 Terminal House, London S. W. 1, pragnie nawiązać kontakt z polskimi producentami środków farmaceutycznych, którzy są zainteresowani w imporcie wzgl. objęciu przedstawicielstwa surowców, półfabrykatów i wszelkich środków farmaceutycznych produkcji angielskiej. Firma koresponduje w języku polskim.

2. Firma bułgarska Iwan Bakardjef, Gabrovo, interesuje się importem do Bułgarii wyrobów ze szkła, porcelany, skóry, środków kosmetycznych i perfumeryjnych, galanterii, zabawek i innych artykułów nadających się jako prezenty noworoczne, okolicznościowe itp. We wspomniane artykuły Bułgaria zaopatrywana była przez przemysł niemiecki, tak że obecnie istnieją duże możliwości wprowadzenia na ten rynek wyrobów polskich.

3. W posiadaniu Izby znajdują się aktualne katalogi i cenniki firm szwedzkich i duńskich dot. maszyn do wyrobu obuwia. Niezależnie od tego Izba otrzymała katalogi dot. obrabiarek do metali, frezarek, szlifierek produkcji duńskiej. Wspomniane katalogi przejrzeć można w biurze Izby pokój 10.

Czechosłowacja.

Poniżej podajemy do wiadomości zainteresowanych szereg firm czechosłowackich, które pragną wywozić do Polski względnie przywozić z Polski różne artykuły i w tym celu chciałyby nawiązać kontakt z odpowiednimi importerami wzgl. eksporterami polskimi.

Firmy czechosłowackie mogące dostarczyć następujące artykuły:

Jaroslav Krondak, PRAHA XII, Rimska 35, może dostarczyć automaty do ważenia i torebkowania kawy,
J. Powlata, PRAHA X, Jihlavská 24, olejki eteryczne,
„Sber” Josef Brůslík, Jan Hromčík, zioła lecznicze

UHERSKY BROD — oraz firma J. Klima a spol., veikoobchod, BRNO, zioła lecznicze,

Jos. F. Gunzel, Bor u České Sipy, farby ogniotrwale, Fröhlich, Ing. Jermáf a spol., PRAHA II Poříč 34, farby ogniotrwale,

J. Eliáš, PRAHA III, U Pruhonu 12, farby ogniotrwale, Bohumil Onderka, Mladá Boleslav, Stefanikova č 792, okucia do mebli,

Jordan a Kerllig, Národní správa v Podmokly C S R, papier kolorowy dla fabrykacji kartonów etc.,

Otokar Bureš, PRAHA Kozi náměstí 9, artykuły farmaceutyczne,

Miroslav Chomál, mechanicko, umeěká thalcovna stuh, SUDOMĚRICA u Tábora, lamówki i meteryały dla celów siodlarskich i tapicerskich.

Vilem Fleissner v AŠ poszukuje *przedstawicieli w Polsce* na szablony malarskie i gumowe wałeczki szablonywe dla malarzy.

Natomiast dla *przywozu z Polski do Czechosłowacji* wchodzą w rachubę poniższe firmy i towary:

„Teerag” Tow. Akc. dla użytkowania produktów smolowych i papy, PRAHA II, Riegrovo Nabřezi 52, szmaty i odpadki wełniane,

Národní správa — V. Reimann, Mor. Ostrava, továrna na surovn lepenku, szmaty i odpadki wełniane,

J. Černohous, Pardubice továrna kartáče, surowce szcztokarskie: włosie, szczecina,

L. F. Filip, Jablonne nad Orł. továrna na kartáče, surowce szcztokarskie: włosie, szczecina,

Josef Klein, PRAHA VII, Bolcredino 76, plody rolne, Klement a Šorm, Kolin velkoobchod stěvy, kizski,

Oldrich Mazel, PRAHA II, Sokolska 19, kizski, Adolf Kollmann, MILOSTIN, chmiel,

MEBLE BIUROWE

Biuorka
Stoły
Stoliki pod maszynę
Stoły konferencyjne

Specjalny oddział mebli giętych
IGNACY LINKE, POZNAŃ

Centrala: Piekary 22 23
Tel. 25-44 — 25-45

NAJDOSKONALSZA

PASTA DO ZĘBÓW

ODONTO

FALKIEWICZ-POZNAŃ

Wielkopolska Huta Szkła Gostyń

poleca w partiach wagonowych i drobnych
bulelki typu **monopolowego,**
sodówki,
bordówki i
koniakówki

Sprzedaż:

CENTRALA ZAOPATRZENIA I ZBYTU DYREKCJI PRZEMYSŁU MIEJSCOWEGO

POZNAŃ, UL. CHEŁMOŃSKIEGO nr 10

DYREKCJA telefon nr 68-03
WYDZIAŁ SPRZEDAŻY tel. 74-18

Przedstawicielstwo

ŁÓDZ, ul. Andrzeja 7

Redakcja: Izba Przemysłowo-Handlowa
w Poznaniu, ulica Mickiewicza 31
Tel.: 78-62, 23-65, 23-86

Ogłoszenia przyjmuje „PAR” Polska
Agencja Reklamy Fr. Krajna —
Spadkobiercy Poznań, ul. Fr. Rataj-
czaka 7 — Tel. 30-80 i oddz. Kraków
Rynek Gł. 46 — Tel. 503-66

Administracja: Księgarnia Wilak Po-
znań, ul. Kantaka 10 — Tel. 44-40
Konto P. K. O. — V - 4085
Cena numeru 10,— zł, prenumerata
kwartalnie 100,— zł